

Jij

Ze gokten: een week of zes terug. (Een nacht waaraan jij gadverdámme niet wilt denken.) Telden van daar op hun knokkels driekwart jaar vooruit. Bereikten de datum waarop of -omheen. Lachten, huiverden, zwegen, praatten lachten. Vertelden het hun ouders als eersten. Dachten dachten, dachten. Timmerden, zaagden, schroefden een kamer op zolder. Verfden hem lente. Plakten sterren tegen het plafond.

Wat je wacht

In bed weet je nooit wat je wacht.
Komt de moeder van een vriendje
je weer zoenen? Speel je in Heren 1?
Zien de Zwarte Tanden jou lopen,
hoor je hun bloedbrul, ren jij je benen onzichtbaar,
jagen zij jou na, zak jij enkeldiep in akkerklei,
krijzen zij dichtter-, dichterbij, zet je je af, stijg je
zó traag en naderen zij – vijf meter, drie –
en springen zij, klauwen vuile nagels
de sneakers van je voeten, zweef jij
horizontaal, hoog boven hun haat?

Op school weet je nooit wat je wacht.
Zeggen ze ‘hoi’ of zwijgen ze je zweetsok?
Komt er ’s morgens iemand naast je zitten?
Mag je naar de wc of snauwt meester: ‘Stráks!’?
Laten ze je meedoen in de pauze
met tennisbalvoetbal op één goal?
Zie je de hele dag alleen haar
haar en schouders of streelt ze even je vinger
wanneer jij een viltstift leent?
Heeft een van de Zwarte Tanden zin in angst?
Wie wil er ’s middags na schooltijd met je spelen?

Thuis weet je nooit wat je wacht.
Bevrijdt hij zijn vriend uit de kerker
van de dooddorstige koning? Vinden zij te eten
op het onbewoonde eiland? (Is het eigenlijk écht
wel onbewoond?) Wie verraadde hun reisplan
aan de Zwarte Tanden? Waarom wil zij hem spreken
onder aan de dijk? Je zit, ligt, leest.
Bent in een druipgang onder het kasteel,

op wit zandstrand in de Stille Oceaan, in de nachtlucht
boven Londen, op een Waddendijk. Vlakbij, maar veilig
voor waar je pas straks weer aan denkt.

Altijd 's nachts

Het moet 's nachts, altijd
's nachts, wanneer de ander slaapt
niet weet dat ik besta, wanneer
de katten jagen, lager dan het gras
of stil als een spin over boomschors
wanneer de honden op de bank
alleen nog waken met hun oren
ik soms regen hoor, soms wind en
steeds het zachte suizen van de tijd.

Slecht

Voor de meesten op school
tellen maar twee sporten.
In de eerste ben ik slecht
in de tweede hopeloos.

Als ik wreefschiet
is mijn rechterbeen een tuinslang.
Binnenkant rechts kan ik beter
maar niet hard genoeg:
als een puppy huppelt de bal
bij mij vandaan. Dus punter ik,
zwaait de bal over het veld
als een kogel uit een kromme loop,
roepen er een paar: 'Klootzak!'

Ik leer nog eerder vliegen
dan een handstand maken.
Mijn armen trekken me niet
aan ringen of rekstok op.
Anderen klimmen als apen
langs touwen naar het plafond
terwijl ik vlak bij de vloer
hang te beven. Op lage banken
gniffelen jongens die nog moeten.

Ik ben goed in volleybal
maar dat telt dus niet
vinden de meesten.

Samen uit

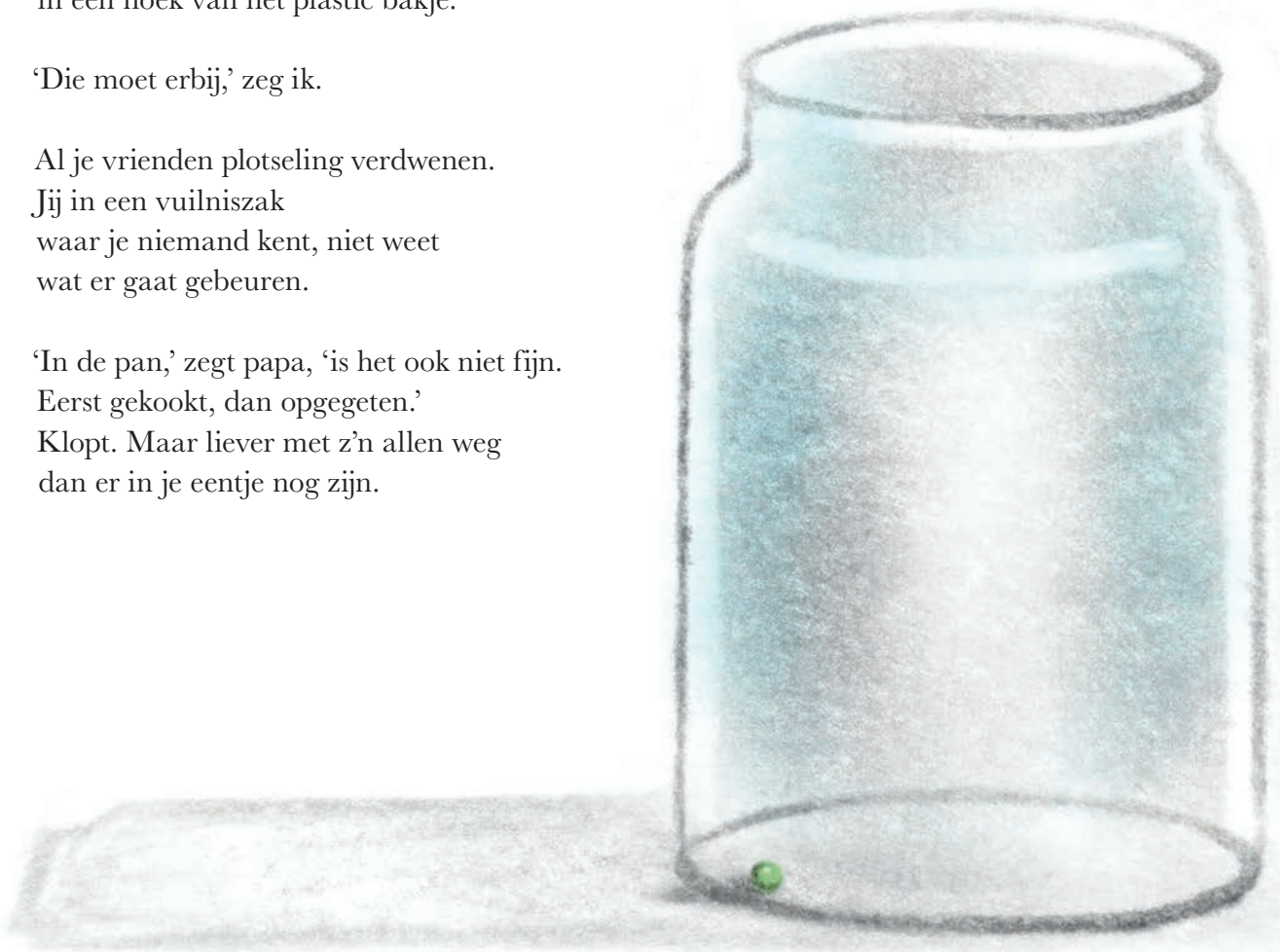
Dat iemand een pot doperwten
leegt boven een pan
en dat er dan één erwte
aan het glas blijft kleven.

Eén zwarte boon op de bodem van
het blik, één pastabuisje in de kuil
van het vergiet, één garnaal
in een hoek van het plastic bakje.

‘Die moet erbij,’ zeg ik.

Al je vrienden plotseling verdwenen.
Jij in een vuilniszak
waar je niemand kent, niet weet
wat er gaat gebeuren.

‘In de pan,’ zegt papa, ‘is het ook niet fijn.
Eerst gekookt, dan opgegeten.’
Klopt. Maar liever met z’n allen weg
dan er in je eentje nog zijn.

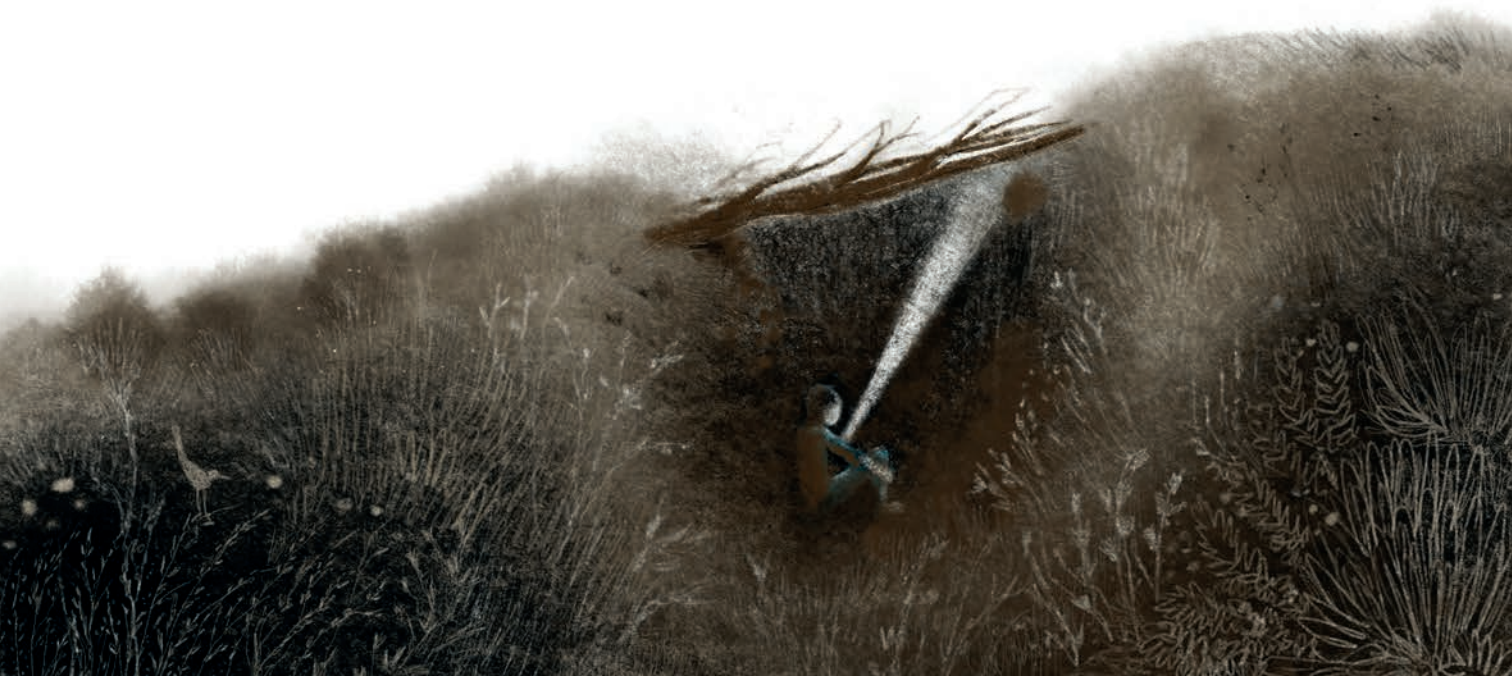
Kuil

Hier, diep in het bos
waar zelfs zonlicht verdwaalt,
zou ik een kuil kunnen graven.

Zithoog, liglang. Breed genoeg
voor slaapzak, lantaarn, batterijen
lucifers, metalen emmer
om in te stoken, blikken soep en
ravioli, flesje maggi, (strip)boeken
flessen frisdrank, mes.

Takken eroverheen.

Hoelang zou het duren
voor ik de honden hoorde?
Zou ik bang zijn, 's nachts?
En wat nadat politie
mij had thuisgebracht?
Straf? Of zouden ze het
eindelijk begrijpen?

In de bosrand

Nee, niet dieper het bos in.
Wie ziet me, bespiedt me
stapt donker wreed groot
tussen de dennen vandaan?
Wie hoort me als ik gil?

Nee, niet verder het bos uit.
Op heidevelden zien zij mij
van ver, tussen duinen
weet ik niet of ze er zijn.
Zij rennen sneller dan ik.

Nee, laat mij in de bosrand.
Kijken, niet worden gezien.
Alleen van de zomer misschien
een paar stappen in het licht
om even te spelen in het zand.

